

Medi Ambient i Habitatge elabora una diagnosi dels danys del conill de bosc als conreus agrícoles

Aquest treball, fet durant dos anys, permetrà planificar noves mesures de control i prevenció

L'any 2009 el Departament va autoritzar la captura de 30 mil conills fora de la temporada de caça

El Departament de Medi Ambient i Habitatge ha elaborat una diagnosi per poder tenir la informació bàsica sobre la problemàtica que generen els conills de bosc als conreus. Els resultats d'aquest treball permetran establir una planificació de mesures de control i prevenció que reduiran les conseqüències econòmiques i socials dels danys.

La diagnosi s'ha fet durant els anys 2008 i 2009 des de l'Àrea d'Activitats Cinegètiques i ha comptat amb l'assessorament del Consejo Superior de Investigaciones Científicas (CSIC). El treball ha permès per primera vegada determinar valors tan significatius com el tipus de danys, localització geogràfica, densitats de població o aspectes relacionats amb l'activitat cinegètica o les malalties.

Els resultats i conclusions obtingudes s'han presentat aquest migdia als representants del sector cinegètic i del món agrícola i rural. Els resultats indiquen que tot i que les poblacions de conill són en general escasses a moltes zones de Catalunya, es pot trobar una zona on les abundàncies són superiors a la mitjana. Precisament en aquestes zones són on els conills causen danys als conreus agrícoles, ja sigui reduint la producció o directament produint danys a les explotacions que generen pèrdues econòmiques. El seguiment regular de les poblacions de conill indiquen un creixement constant, que en aquestes zones és molt més accentuat. A més, les poblacions de conill tenen tendència a superar les malalties víriques que les havien fet desaparèixer de molts llocs i per tant assolint un creixement positiu.

El Departament de Medi Ambient i Habitatge preveu un increment dels casos de conflicte pels danys que aquesta espècie provoca quan conviu amb certs conreus i per tant vol plantejar l'establiment d'una planificació de mesures de control i prevenció que redueixin les conseqüències econòmiques i socials dels danys, sense malmetre però el valor que aquesta espècie afegeix a la conservació de la biodiversitat a Catalunya. Aquesta planificació s'aplicarà de manera coordinada i amb la col·laboració de tots els sectors implicats.

El Departament ja ha aplicat ens els últims anys diverses mesures de control poblacional per evitar els danys dels conills. Per exemple, l'any 2009 es van autoritzar de manera excepcional, 282 accions de control en les que es van capturar trenta mil conills.

Les competències de la gestió del conill de bosc

La Direcció General del Medi Natural té les competències en la gestió i conservació de les poblacions d'espècies de fauna salvatge que són considerades de caça. La regulació de l'activitat cinegètica es basa actualment en l'aprofitament sostenible de les poblacions d'aquestes espècies i per tant d'acord amb el que es deriva del compliment de les normatives de la Unió Europea i dels convenis internacionals en matèria de conservació de la biodiversitat. De forma concreta, la caça i les seves especificitats estan regulades per la Llei 1/1970 de caça i el seu reglament, i les normes que durant aquest període de 40 anys han anat ajustant-la als canvis i problemàtiques sobrevingudes.

Entre les problemàtiques que han anat sorgint arran dels esforços de les polítiques de conservació destaquen les afectacions que la presència de la fauna salvatge provoca a altres sectors i sobretot les conseqüències econòmiques i socials que es deriven. Les mesures de gestió i ordenació, els canvis en el paisatge i les activitats al medi rural s'han traduït en un èxit per a algunes espècies, que malgrat ser caçades estan mostrant un increment de poblacions. Els ungulats salvatges com el porc senglar, el cabirol o el cérvol són els exemples més coneguts d'èxit, però també se les relaciona amb conflictes amb activitats relacionades amb el món rural i amb alguns accidents de trànsit. A part d'aquestes espècies, el conill de bosc també destaca pels conflictes que provoca als conreus agrícoles.

El conill de bosc

El conill de bosc al marge d'haver estat una font d'alimentació i de proteïnes durant segles, és actualment una espècie amb un gran valor pel sector cinegètic. A més, des del punt de vista dels ecosistemes mediterranis, el conill de bosc constitueix una peça clau per a la conservació d'espècies, algunes d'elles amenaçades. Però des del punt de vista socioeconòmic les poblacions de conill han estat motiu de danys als interessos i activitats humanes que es tradueixen amb pèrdues econòmiques més o menys importants. Així, les poblacions de conill han estat catalogades en alguns moments i situacions com a plaga, sobretot a aquelles zones on ha estat introduïda, provocant pèrdues al sector agrícola, però també al medi ambient. La resposta ha estat en molts casos el control d'aquestes poblacions.

De manera general, a la seva àrea de distribució natural (sud-oest d'Europa) les poblacions de conill han estat objecte d'estratègies de conservació per dos motius. D'una banda, per ser una espècie cinegètica de gran valor per als caçadors i pels titulars i gestors dels terrenys cinegètics, i de l'altra, per ser una espècie clau perquè és presa de nombroses espècies depredadores, algunes en seriós perill d'extinció com el linx ibèric i l'àliga imperial. Aquestes relacions amb les activitats humanes han provocat que les poblacions de conill hagin estat objecte de maneig ja sigui per mantenir, augmentar o reduir la seva abundància, coexistint a vegades dues estratègies oposades dins d'una mateixa zona geogràfica. En el cas d'Espanya, on és clar l'especial interès a augmentar l'abundància de llurs poblacions per millorar l'estat de conservació de certes espècies, es donen situacions on les poblacions de conill són controlades per ser les causants d'importants pèrdues econòmiques, principalment als conreus agrícoles.

L'elevada productivitat és la responsable que el conill sigui espècie presa d'un gran nombre d'espècies i pugui assumir sense conseqüència per a la viabilitat de la població una elevada taxa de mortalitat. Tot i així, la seva estratègia de vida li ha permès mantenir una elevada abundància a pesar de l'alt grau d'intensitat de depredació.

